

K R O N I K A
LUBUSKIEGO TOWARZYSTWA NAUKOWEGO

Ten odcinek kroniki obejmuje okres działalności Towarzystwa od stycznia 1970 do czerwca 1972 r.

I. SPRAWY NAUKOWE

W okresie sprawozdawczym w pierwszym rzędzie kontynuowano pracę nad problematyką rozpoczętą. Przede wszystkim w dalszym ciągu prowadzono badania związane z opracowaniami monografii najważniejszych przedsiębiorstw przemysłu kluczowego, opracowywano monografie miejskie i realizowano postulaty związane z koniecznością wydania monografii gospodarczej województwa zielonogórskiego. Kontynuowano prace nad geograficzno-gospodarczym atlasem Ziemi Lubuskiej.

W dziedzinie nauk społecznych dalej prowadzono badania dotyczące początków władzy ludowej w województwie, kontynuowano badania nad zagadnieniami osadnictwa i genezy miast, nad rozwojem oświaty i szkolnictwa, ruchem społeczno-kulturalnym, badania z zakresu psychologii pracy i medycyny społecznej. Plany prac badawczych przewidywały kontynuację studiów nad miejską siecią osadniczą.

Plany prac badawczo-naukowych komisji i zespołów ujmowały problemy i zagadnienia, nad którymi rozpoczęto prace w latach poprzednich, ale wprowadziły także zupełnie nowe, zwłaszcza komisje i zespoły reprezentujące nauki techniczne. Dzięki istnieniu Wydziału Nauk Technicznych i oparciu go głównie na kadrze naukowo-dydaktycznej Wyższej Szkoły Inżynierskiej, jej laboratoriach i zakładach naukowych, możliwe było podjęcie zupełnie nowej problematyki badawczej z dziedziny nauk ścisłych i technicznych.

Praca naukowa Towarzystwa koncentrowała się przede wszystkim na posiedzeniach poszczególnych zespołów posiadających charakter seminariów. Kontynuowano systematyczną pracę w poszczególnych zespołach, prowadzonych pod kierunkiem opiekunów naukowych. I tak w ciągu roku 1970 odbyło się 81 wykładów i 220 godzin konsultacji, w roku 1971 — 95 wykładów i 284 godziny konsultacji, a w pierwszym półroczu 1972 — 70 wykładów i aż 284 konsultacji.

Wydział I — Nauk Społecznych, z uwagi na najliczniejszą kadrę hi-

staryków, geografów, prawników i socjologów rozwijał się bardzo intensywnie. Coraz większą aktywność wykazywały zespoły Wydziału II — Nauk Przyrodniczych. To samo można powiedzieć o Wydziale III — Nauk Technicznych, szczególnie w związku z rozwojem Wyższej Szkoły Inżynierskiej. O pracy tego Wydziału świadczą systematycznie odbywające się seminaria doktorskie oraz publikacje członków LTN — pracowników WSI.

Prezydium LTN dążyło, aby tematyka prac doktorskich w zakresie nauk technicznych była możliwie w dużym stopniu związana z potrzebami kadrowymi tej wyższej uczelni i gospodarki województwa.

Podjęto badania nad funkcjonowaniem rad narodowych, głównie powiatowych. Towarzystwo starało się w jak najszerszym zakresie wyciągnąć korzyści z kontaktów dla realizacji planów związanych z naszym województwem. I tak np. w Gubinie, Krośnie i Głogowie różne placówki naukowe realizowały ze swoich budżetów działalność badawczą związaną z potrzebami Towarzystwa. Wyrazem kontaktów z licznymi instytucjami naukowymi na terenie kraju mogą być podjęte prace doktorskie i magisterskie w szerokim wachlarzu tematów skonkretyzowanych przez Wojewódzką Komisję Planowania Gospodarczego (160 tematów prac związanych tematycznie z naszym województwem zostało skierowanych do uczelni w całym kraju).

W większym stopniu wzmożono prace badawcze w zakresie psychologii, pedagogiki i filologii polskiej. Ten moment był podyktowany także konkretną potrzebą przygotowania kadry naukowej dla potrzeb Wyższej Szkoły Nauczycielskiej w Zielonej Górze. Ścisły kontakt z wyższymi uczelniami naszego miasta okazał się przez to bardzo owocny dla realizacji założeń badawczych i naukowych Towarzystwa.

Podstawowe zadanie, tworzenia własnej kadry naukowej, zostało w dużej mierze wykonane. Zarówno WSI, jak i nowo powstała (1971) Wyższa Szkoła Nauczycielska oparły się między innymi o kadre naukową wykształconą w ścisłej współpracy z Lubuskim Towarzystwem Naukowym, w jego komisjach i pod opieką profesorów stanowiących trzon naukowy kierownictwa Towarzystwa. Na seminaria do Zielonej Góry dojeżdżają od kilku lat członkowie LTN z Gubina, Szprotawy, Głogowa, Nowej Soli, Rzepina i Gorzowa. Podstawowa działalność skupia się w Zielonej Górze, ale Prezydium LTN widzi potrzebę szerszego jej rozwinięcia także w Gorzowie w powiązaniu z Wyższą Szkołą Wychowania Fizycznego i Instytutem Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa.

Nawiązano także ściślejszą współpracę z Wyższą Szkołą Inżynierską tworząc seminaria doktorskie z dziedziny nauk ścisłych i technicznych w oparciu o pracowników naukowych tejże uczelni. Konieczność kształcenia kadry ekonomistów spowodowała, że zaproszono do współpracy

pracowników naukowych Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu, tworząc nowe seminarium pod kierownictwem prof. dra Józefa Boronia. Planowane utworzenie w przyszłości w Zielonej Górze Wyższej Szkoły Ekonomicznej nakłada na Towarzystwo obowiązek zwiększenia wysiłków w zakresie kadrowym dla tej uczelni.

Zadaniem Prezydium Lubuskiego Towarzystwa Naukowego na najbliższy okres będzie zaktywizowanie i objęcie kształceniem kadry naukowej kierunków deficytowych w naszym regionie, tj. zespołów rolnictwa, leśnictwa, chemii i fizyki.

W okresie sprawozdawczym główną formą popularyzacji nauki, a zarazem informacji o osiągniętych wynikach badań, były sympozja, sesje, seminaria naukowe i popularnonaukowe. Między innymi były to: sympozjum (17 lutego 1970 r.) poświęcone roli Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w aktywizacji społeczno-kulturalnej Ziemi Lubuskiej zorganizowane z okazji 50 lat działalności tegoż Uniwersytetu. Sympozjum było wyrazem szacunku złożonego nauce poznańskiej i jej przedstawicielom związanym z Ziemią Lubuską. Obok prof. prof. Jana Wąsickiego i Jana Wikarjaka wystąpiło dziewięciu prelegentów z Zielonej Góry przedstawiając społeczeństwu rolę poznańskiej uczelni w zakresie tworzenia problematyki naukowej, kształcenia kadr dla potrzeb Ziemi Lubuskiej oraz wpływ naukowców Poznania na rozwój środowiska województwa zielonogórskiego. Seminarium w dniu 20 lutego 1970 r. poświęcone było polityce rolnej w 25-leciu PRL, wygłoszono na nim 3 referaty. Na sesji w dniu 5 kwietnia 1970 r. wygłoszono aż 8 referatów i komunikatów, a poświęcona była ona rozwojowi polskich miast na środkowym Nadodrzu. Kontynuacją tej problematyki było sympozjum na temat rozwoju przestrzennego i zagospodarowania zabytków Gubina (3 referaty). W 95 rocznicę urodzin Wilhelma Piecka odbyło się sympozjum (9 stycznia 1971 r.) w nadgranicznym Gubinie, miejscu urodzenia wielkiego rewolucjonisty niemieckiego, jednego z twórców Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Organizatorami sympozjum był Wojewódzki Komitet Frontu Jedności Narodu oraz Lubuskie Towarzystwo Naukowe. Uczestniczyli w nim między innymi: władze partyjne i administracyjne województwa zielonogórskiego, członkowie Zespołu Historii przy KW PZPR, członkowie Komisji Historii Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, lektorzy komitetów powiatowych PZPR, liczna grupa działaczy politycznych oraz ze strony NRD: sekretarz KO SED w Frankfurcie nad Odrą, sekretarz Komitetu Powiatowego SED w Wilhelm Pieck Stadt-Guben, grupa działaczy politycznych, dziennikarzy. Zamykając sympozjum prof. dr Jan Wąsicki stwierdził między innymi, że sympozjum uwypukliło rolę Wilhelma Piecka w międzynarodowym ruchu robotniczym, w powstaniu NRD, dostarczyło nowych dowodów, iż był przyjacielem Polski, co potwierdził

nie tylko słowami, lecz i czynami. Prof. Wąsicki wyraził pogląd, że tego typu spotkania powinny stać się tradycją i zaprosił uczestników obrad na podobne sympozjum w styczniu 1972 r.

Sesja w dniu 24 czerwca 1971 r. poświęcona była omówieniu stosunków między PRL i NRD. Wygłoszono 9 referatów, referentami byli profesorowie A. Klafkowski i J. Wąsicki, doc. H. Szczegóła, dr dr M. Skarbek, R. Jeske, B. Kres, J. Papiór, J. Benyskiewicz i mgr H. Stępień.

Problem zbrodni Wehrmachtu dokonanych w międzynarodowym obozie jenieckim — Stalagu VIII C Żagań w latach 1939 - 1945 omówiono na sesji naukowej w Żaganiu w dniu 28 września 1971 r. Referat podstawowy (oprócz pięciu pozostałych) wygłosił prof. dr Tadeusz Cyprian. Referat ten nosił tytuł „Odpowiedzialność za zbrodnie na jeńcach wojennych w świetle wyroku norymberskiego”.

W okresie sprawozdawczym tytuły doktorskie otrzymało 15 członków Towarzystwa. Tytuły docenta otrzymali: dr inż. Jan Aulich, dr inż. Ireneusz Dzwoŋnik, dr Maria Jakowicka, dr hab. Michał Kisielewicz i dr Henryk Pochanke. Poniżej przedstawiamy ich krótkie notki biograficzne.

Doc. dr inż. Jan Aulich urodził się 3 grudnia 1931 r. we Lwowie. Do szkoły podstawowej i średniej uczęszczał w latach 1938 - 1949. Studia inżynierskie odbył w latach 1949 - 1953 na Politechnice Wrocławskiej, na której to został zatrudniony po otrzymaniu dyplomu inżynierskiego. Równoległe do pracy zawodowej w latach 1954 - 1956 uzupełniał naukę na studiach magisterskich. W roku 1967 obronił pracę doktorską pt. „Wpływ pierścieni kierujących na własności hydrauliczne i miernicze ostrobrzeżnych kryz”. Promotorem pracy był prof. inż. A. T. Troskoleński, recenzentami zaś prof. dr inż. W. Prosnak oraz prof. dr inż. J. Krakowski. Z dniem 1 listopada 1971 r. J. Aulich został przeniesiony służbowo do Zielonej Góry na stanowisko kierownika Zespołu Termodynamiki Technicznej w Wyższej Szkole Inżynierskiej. Na jego dorobek naukowy składa się 27 publikacji, z tego 9 opracowanych przed doktoratem. Ponadto uzyskał on jedno świadectwo autorskie wzoru użytkowego oraz jeden patent. W chwili obecnej posiada dwa wnioski zgłoszone do urzędu patentowego.

Równoległe do pracy naukowej doc. Jan Aulich prowadzi bardzo rozległą współpracę z przemysłem, dowodem czego jest opracowanie 43 projektów i ekspertyz, z czego 22 po doktoracie. Wiele czasu poświęcał i poświęca pracy społecznej, jest członkiem PZPR oraz Polskiego Komitetu Pomiarów i Automatyki.

Doc. dr inż. Ireneusz Dzwoŋnik urodził się 17 kwietnia 1934 r. w Bogdanowie pow. Piotrków Trybunalski. Szkołę średnią ukończył w

1953 r. w Bełchatowie woj. Łódź. Ukończył Politechnikę Łódzką uzyskując dyplom magistra inżyniera w roku 1961. W tym samym roku podjął pracę w Politechnice Szczecińskiej w charakterze asystenta, starszego asystenta, a następnie adiunkta.

W 1970 r. obronił pracę doktorską z dziedziny odlewnictwa na temat „Badania procesu przerobu skały ilów na bentonit odlewniczy w Politechnice Poznańskiej”. Obecnie jest samodzielnym pracownikiem naukowym w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze, pełni funkcję prodziekana do spraw nauki i współpracy z przemysłem na Wydziale Mechanicznym oraz kierownika Zespołu Materiałoznawstwa.

W wyniku pracy naukowej opublikował 20 artykułów w czasopismach krajowych, w tym 4 w czasopismach zagranicznych. Kilka prac w formie referatów zostało wygłoszonych na międzynarodowych konferencjach naukowych w Budapeszcie i Freiburgu. Za szczególne osiągnięcia w pracy naukowej i współpracy z przemysłem w dziedzinie odlewnictwa został wyróżniony nagrodami: Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki (1970 r.), nagrodą I stopnia NOT w Szczecinie (nagroda zespołowa, 1970 r.) i zespołową nagrodą III stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1972 r.).

Doc. I. Dzwonnik prowadzi szeroką działalność w organizacjach politycznych i społecznych. Jest członkiem PZPR od 1957 r. Obecnie pełni funkcję II sekretarza POP przy WSI w Zielonej Górze. Ponadto jest członkiem Zarządu Głównego i wiceprzewodniczącym Zarządu Oddziału Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich. Z ramienia tego Stowarzyszenia jest rzeczoznawcą uprawnionym do przeprowadzania ekspertyz technicznych i naukowych.

Doc. dr Maria J a k o w i c k a urodziła się 25 sierpnia 1929 r. w Rąbczynie woj. poznańskie. Po ukończeniu Liceum Pedagogicznego w Wągrowcu w 1948 r. została skierowana do pracy na teren Ziemi Lubuskiej w szkole podstawowej w Pszczewie. Równoległe z pracą zawodową kontynuowała zaoczne studia na Uniwersytecie Warszawskim kończąc je w 1958 r. ze stopniem magistra pedagogiki. Od tego roku pracowała w Studium Nauczycielskim w Gorzowie Wlkp.

Naukowo-dydaktyczna i społeczna kariera doc. Marii Jakowickiej z Wyższej Szkoły Nauczycielskiej w Zielonej Górze jest ściśle związana z awansem regionu w dziedzinie oświaty, nauki i wychowania — szczególnie w zakresie intensywnego kształcenia kadr nauczycielskich dla potrzeb lubuskiego szkolnictwa. W roku 1968 doc. M. Jakowicka obroniła pracę doktorską z zakresu pedeutologii pod kierunkiem prof. dra S. Kowalskiego z Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu.

Doc. M. Jakowicka posiada w swym dorobku 33 pozycje publikowane, w tym dwie książkowe złożone w oficynach wydawniczych Naszej Księ-

garni oraz Lubuskiego Towarzystwa Naukowego. Aktualny warsztat pracy naukowej znamionują szeroko zakrojone badania empiryczne stanowiące podstawę opracowanej pracy habilitacyjnej oraz realizowanych problemów wynikających z ogólnopolskiego planu badań pedagogicznych. Praca naukowo-dydaktyczna w uczelni jest ściśle związana z obowiązkami sekretarza Komitetu Uczelnianego PZPR oraz członkostwem organizacji naukowych i społecznych tak regionalnych, jak i ogólnokrajowych. Całokształt pracy znalazł uznanie władz centralnych, wojewódzkich i związkowych, bowiem doc. M. Jakowicka otrzymała Złoty Krzyż Zasługi, Honorową Odznakę za Zasługi dla Województwa Zielonogórskiego oraz Złotą Odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Doc. dr hab. Michał Kisielewicz urodził się 22 czerwca 1939 r. w Rzęśnie Polskiej pow. Lwów. Szkołę średnią ukończył w 1957 r. w Zielonej Górze. W tym samym roku rozpoczął naukę na kierunku matematycznym Studium Nauczycielskiego w Zielonej Górze. Po ukończeniu Studium pracuje kolejno jako nauczyciel matematyki w Technikum Budowlanym w Zielonej Górze i Liceum Pedagogicznym w Sulechowie. Studia matematyczne kończy jako eksternista w 1965 r. W lutym 1966 r. podejmuje pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze. Stopień naukowy doktora nauk matematycznych uzyskał w 1968 r., a stopień doktora habilitowanego nauk matematycznych w trzy lata później.

Doc. dr hab. M. Kisielewicz posiada aktualnie 15 prac opublikowanych, bądź znajdujących się w druku w czasopismach krajowych i zagranicznych. W roku 1970 otrzymał Honorową Odznakę za Zasługi dla Województwa Zielonogórskiego, a w 1972 r. nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za dotychczasowe osiągnięcia naukowe. Doc. M. Kisielewicz pełni funkcje radnego Miejskiej Rady Narodowej, wiceprezesa Zarządu Oddziału ZNP, jest członkiem Sekcji Nauki Zarządu Głównego ZNP oraz Prezydium Lubuskiego Towarzystwa Naukowego.

Doc. dr Henryk Pochanke urodził się 17 grudnia 1915 r. w Przemęcie pow. Wolsztyn. Od ukończenia w 1934 r. Państwowego Seminarium Nauczycielskiego w Wolsztynie do wybuchu II wojny światowej pracował jak nauczyciel w Szkole Podstawowej w Mochach, pow. Wolsztyn. Okres okupacji spędził w powiecie żywieckim, biorąc aktywny udział w tajnym nauczaniu. Po wyzwoleniu był kierownikiem Szkoły Podstawowej w Białołęce pow. Głogów, a następnie w Starym Strączu pow. Wschowa. Z dniem 1 września 1950 r. został powołany na stanowisko Inspektora Szkolnego w Międzyrzeczu. W latach 1952 - 1957 pracował jako kierownik Sekcji Rysunku i Pracy Ręcznej w Wojewódzkim Ośrodku Doskonalenia Kadr Oświatowych w Zielonej Górze, a następnie przez 14 lat (1957 - 1971) w Studium Nauczycielskim w Zielonej Gó-

rze na stanowisku kierownika Wydziału Zajęć Praktyczno-Technicznych oraz (od 1968 r.) dyrektora tego zakładu.

Drogą studiów eksternistycznych uzyskał w 1954 r. dyplom nauczyciela szkół średnich i zakładów kształcenia nauczycieli w zakresie pracy ręcznej (wychowania technicznego), a w roku 1963 dyplom magistra pedagogiki. Na podstawie dysertacji nt. „Zależność myślenia technicznego uczniów od treści i metod nauczania”, opracowanej pod kierunkiem prof. dra Wincentego Okonia, uzyskał w roku 1968 na Uniwersytecie Warszawskim stopień doktora nauk humanistycznych. Z chwilą powstania Wyższej Szkoły Nauczycielskiej w Zielonej Górze został powołany na stanowisko docenta w tej uczelni z jednoczesnym powierzeniem mu funkcji dziekana Wydziału Pedagogicznego oraz kierownika Zakładu Wychowania Technicznego.

Od 20 lat zajmuje się systematycznie problematyką z dziedziny metodyki wychowania technicznego. W swoim dorobku naukowym posiada ponad 30 prac z tego zakresu. W dziedzinie swej specjalizacji jest aktywny na różnych odcinkach życia naukowego i oświatowego, m. in. od szeregu lat jest członkiem Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, Komitetu Redakcyjnego „Wychowania Technicznego w Szkole”, komisji programowych w Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministerstwie Oświaty i Wychowania, kieruje pracami grupy problemowej Zespołu Kształcenia Politechnicznego w Instytucie Badań Pedagogicznych, pełni funkcję przewodniczącego Podkomisji Wychowania Technicznego przy Zarządzie Głównym ZNP.

Za swą działalność zawodową i społeczną został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Posiada szereg odznak honorowych, m. in. Odznakę za Zasługi dla Województwa Zielonogórskiego oraz Złotą Odznakę ZNP.

II. DZIAŁALNOŚĆ WYDAWNICZA

Praca wydawnicza była i jest jedną z głównych dźwigni w upowszechnianiu i utrwalaniu nauki poprzez dzieło wydawnicze i stanowi jeden z najbardziej istotnych elementów procesu kształcenia kadr naukowych, studentów w szkolnictwie wyższym i wszystkich tych, którzy nauką zajmują się. A ich kręgi poszerzają się stale. Poziom i sprawność w działaniu wydawnictwa rzutuje na jakość pracy Towarzystwa. Edytor, wydawnictwo naukowe w szerokim znaczeniu tego słowa, jest współtwórcą powstającego dzieła.

Komórce wydawniczej Towarzystwa brak jest jeszcze wielu niezbęd-

Działalność wydawnicza w latach 1970 - 1972

Rok	Ilość ark. wydawniczych	Ilość pozycji
1970	117,45	6
1971	123,05	8
1972	88,77	5
(stan na 30. VI.)		

Drukiem ukazały się poniższe pozycje:

Rok 1970

Autor	Tytuł	Ark. wyd.	Nakład
J. Muszyński	Ze studiów nad renesansowym drzeworytem książkowym w Poznaniu w XVI wieku	10,75	800
Praca zbiorowa	Studia nad początkami i rozplanowaniem miast nad środkową Odrą i dolną Wartą	40,0	1000
Praca zbiorowa	Ze studiów nad średniowiecznym Głogowem i Krosnem	20,6	800
Praca zbiorowa	Studia nad gospodarką Ziemi Lubuskiej po roku 1945	11,6	600
Praca zbiorowa	Rocznik Lubuski, tom VI	18,0	1200
Praca zbiorowa	Zakłady przemysłu kluczowego w województwie zielonogórskim, tom II	16,5	400

Rok 1971

Praca zbiorowa	Źródła do początków władzy ludowej na Ziemi Lubuskiej 1945 - 1947, tom II	16,5	800
M. Kisielewicz	Pewne własności równań różniczkowo-funkcyjnych o pochodnych cząstkowych typu hiperbolicznego	3,75	500
J. Muszyński	Krosno Odrzańskie. Przeszłość i terażniejszość	19,25	1020
Praca zbiorowa	Prace LTN XI. Zeszyt 2 Komisji Prawa	13,3	800
H. Szczegół	Przeobrażenia ustrojowo-społeczne na Ziemi Lubuskiej w latach 1945 - 1947	20,0	1000
B. Ratus	Kształcenie i rozwój kadr oświatowo-kulturalnych na Ziemi Lubuskiej w latach 1945 - 1965	14,25	1000
Praca zbiorowa	Zakłady przemysłu kluczowego w województwie zielonogórskim, tom III	15,6	400
W. Korcz	Studia z dziejów Ziemi Lubuskiej	20,4	1000

Rok 1972

Praca zbiorowa	Rocznik Lubuski, tom VII	36,5	1000
	Łągów 70		
	Ogólnopolski Plener Plastyczny	3,0	200
B. Kres	Winiarstwo na Ziemi Lubuskiej	19,25	1000
Z. Generowicz	Strony w postępowaniu arbitrażowym	10,0	400
Praca zbiorowa	Atlas województwa zielonogórskiego	20,0	10 000

nych ogniw, które w wydawnictwie wysoko zorganizowanym pozwalają na harmonijną i systematyczną pracę. Prace zakwalifikowane do wydania przez Prezydium Towarzystwa przebywają to samo przeobrażenie co w dużych wydawnictwach, tzn. od maszynopisu do gotowej książki, z tym że wiele czynności i obowiązków wykonuje bardzo mała ilość osób. Realizacja zwiększających się ilościowo i jakościowo zadań wydawniczych Towarzystwa jest możliwa przy ścisłej koordynacji wszystkich dziedzin pracy wydawniczej, a zwłaszcza wymaga poważnego wysiłku mającego na celu skupienie wokół redakcji i wydawnictw kadr pracowniczych wysoko wykwalifikowanych zarówno pod względem poziomu wyrobienia zawodowego, jak i znajomości techniki wydawniczej.

Na wymianę z instytucjami naukowymi krajowymi i zagranicznymi Towarzystwo przeznaczają część każdego nakładu swoich publikacji. Wydawnictwa te docierają do licznych krajowych i zagranicznych instytucji naukowych oraz bibliotek, są świadectwem aktywnej działalności naukowej środowiska.

Akcja wymiany daje Towarzystwu dużo cennych prac naukowych z innych instytucji krajowych i zagranicznych.

Ze względu na szczupłość pomieszczeń w siedzibie Prezydium Towarzystwa postanowiło wszystkie książki pochodzące z wymiany przekazać bibliotekom zielonogórskich wyższych uczelni.

III. SPRAWY ORGANIZACYJNE

ROK 1970

9 stycznia — Posiedzenie Prezydium.

Omówiono perspektywiczny plan wydawniczy (do roku 1975) wszystkich wydziałów i komisji Towarzystwa. Przy Wydziale Kultury Prezydium WRN w Zielonej Górze powstała Wojewódzka Komisja Wydawnicza. Jej powołanie podyktowane zostało koniecznością koordynacji całości problemów wydawniczych w skali województwa.

Na wniosek Prezesa LTN Prezydium postanowiło dokooptować doc. dra hab. H. Szczegółę do komitetu redakcyjnego Rocznika Lubuskiego.

Towarzystwo przystąpi do opracowania albumu fotograficznego województwa zielonogórskiego. Konspekt albumu został już opracowany przez dra J. Muszyńskiego, wykonano także wstępny kosztorys. Prof. dr

J. Wąsicki poinformował, że nawiązał kontakty z naukowcami, którzy wyrazili zgodę na współpracę.

Złożono informację o pracach przygotowawczych nad wydaniem pracy zbiorowej pt. „Z dziejów PZPR na Ziemi Lubuskiej w latach 1948 - 1968”. Wydanie pracy zostanie poprzedzone sesją naukową. W ostatniej redakcji artykułów autorzy uwzględnią uwagi wniesione w czasie dyskusji na sesji.

- 19 kwietnia — Posiedzenie Prezydium.
Złożono sprawozdanie z aktualnego stanu produkcji wydawniczej, spraw finansowych i organizacyjnych. Postanowiono, że produkcję atlasu województwa zielonogórskiego zleci się Wydawnictwom Geologicznym w Warszawie, ponieważ Państwowe Przedsiębiorstwo Wydawnictw Kartograficznych we Wrocławiu uzależnia przyjęcie zlecenia na druk od wypłacenia przez Towarzystwo w ramach prac zleconych wykonania czystodruków map.
- 25 września — Posiedzenie Prezydium.
Omówiono sprawy wydawnicze i organizacyjne.

ROK 1971

- 17 kwietnia — Posiedzenie Prezydium.
Posiedzenie rozpoczęto chwilą milczenia ku czci pamięci członka Prezydium LTN doc. dra Bogdana Kostrzewskiego.
Obok spraw organizacyjnych dyskutowano nad możliwością ukazania się drukiem pracy zbiorowej Komisji Geografii Fizycznej i Geologii poświęconej wynikom badań zasobów złóż kopalin miejscowych województwa zielonogórskiego. W związku z tym, że produkcja pozycji zgodnie z kalkulacją wstępną będzie dość kosztowna Prezydium poleciło biuru Towarzystwa zwrócić się do Oddziału Geologii PWRN z propozycją partycypacji w kosztach. Po uzyskaniu zgody produkcję zleci się Państwowemu Wydawnictwu Naukowemu w Poznaniu ze względu na skomplikowane wymogi technologiczne. Postanowiono także, że publikacje Wydziału Nauk Technicznych LTN będą finansowane przy współudziale Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze.
- 12 listopada — Posiedzenie Prezydium.
Omówiono przygotowany materiał o dotychczasowej

działalności i planach badawczych Towarzystwa na Egzekutywę Komitetu Wojewódzkiego PZPR.

Prezydium dokooptowało doc. dra hab. H. Szczegółę do swego składu.

Omówiono stan przygotowań do sesji naukowej poświęconej 30 rocznicy powstania PPR. Sesja odbędzie się w połowie lutego 1972 r. Referaty wygłoszą: prof. dr A. Łopatka i docenci: H. Szczegółą, A. Dobieszewski oraz B. Ratuś.

ROK 1972

18 lutego

— Posiedzenie Prezydium.

Prof. dr J. Wąsicki złożył informację o ocenie dokonanej przez Egzekutywę KW PZPR o działalności Lubuskiego Towarzystwa Naukowego. Dalszy rozwój Towarzystwa jest konieczny, należy go jednak uzależnić od możliwości lokalowych i techniczno-administracyjnych. Prezydium zostało poinformowane o zmianach personalnych jakich dokonano od 1 stycznia 1972 r. Utworzono komórkę wydawniczą. Teresa Chodkiewicz po uzyskaniu dyplomu poligrafa została zatrudniona jako redaktor techniczny i koordynator w zakresie spraw edytorskich. Maria Selerska przeszła na stanowisko kierownika biura. Biuro Towarzystwa wraz z komórką wydawniczą liczy obecnie 4 pracowników. Na stanowisko młodszego redaktora lub korektora poszukuje się kandydata z doświadczeniem i stażem w korekcie.

Postanowiono powołać do życia seminarium doktoranckie i zaprosić do współpracy prof. dra Józefa Boronia. Seminarium kształciłoby kadrę miejscowych ekonomistów. Konieczność ta dyktowana jest uruchomieniem Wydziału Ekonomicznego WSI w Zielonej Górze.

Powzięto koncepcję zwołania posiedzenia, na którym omówi się plany perspektywiczne Towarzystwa związane z rozwojem gospodarki województwa. Plany te będzie się rozpatrywać łącznie z wnioskami Egzekutywy KW PZPR w Zielonej Górze.

Kronikę opracowała
TERESA CHODKIEWICZ